buiten dienst
anarchistische krant • 12 december 2010 • nr. 11 • nederlandstalige versie

"Het is een verlangen die ons de oorlog tegen deze maatschappij doet voeren. Een verlangen om als vrije mensen te willen leven, zonder god of meester.

De bijl erin!

Genoeg halve woorden en gezever! Genoeg valse debatten! Genoeg schandelijk gepraat van journalisten en alle andere huurlingen van dienst! Laten we een moment duidelijk zijn, voordat ze alles weer opgeslokt hebben, voordat ze hun neutraliserend werk volbrengen. Laten we duidelijk zijn en het onze ervan zeggen.

In Tubize stierf een mens. Een jonge man. Neergeschoten door een juwelier toen hij en zijn medeplichtige enkele blinkende stenen probeerden te ontvreemden in de rue de Mons. Tubize doet ons nog ergens aan denken. Een gemeente die jarenlang vervuild werd door de staalindustrie van Forges de Clabecq. Vandaag is die fabriek gesloten die daar zovele arbeiders uitgezogen heeft, die hun lichaam uitputte en verminkte. De enorme gevangenis van Ittre werd ter vervanging gebouwd. Sommigen hebben ervoor gekozen om te aanvaarden daar te werken als cipiers, om hun brood te verdienen met het opsluiten van mensen, anderen allerminst. Op de dag van de overval hebben we verstaan dat er daar twee jongeren waren die geen uniform wilden, die zich niet wilden neerleggen bij een kloteleven en die hetgeen hen ontbrak bij een rijke zijn gaan zoeken. De juwelier, die kent niets van de geschiedenis die het trieste privilege is van een andere sociale laag dan de zijne. Vroeger stond hij zeker niet aan de zijde van de woedende arbeiders en vandaag heeft hij opnieuw bevestigd wat hij vindt dat er met de armen gedaan moet worden: hen uitroeien als ongedierte.

We zeggen hier niet dat deze juwelier (de genaamde Paul Olivet) uitzonderlijk wreed is. Hij is gewoon een deel van die sociale laag die altijd al het bloed uit onze aderen gezogen heeft. Het is de vriend van de fabrieksbaas, van de bankier, de politieker, de rechter. Hij is het die de politie aanspoort om de bandieten af te maken, om de rijken en de machtigen flink te beschermen. Hij is het die zeker en vast geapplaudisseerd heeft elke keer dat er de laatste tijd een overvaller is gevallen onder de kogels van de flikken of de juweliers.

Jullie hebben het al begrepen, dit verhaal begint noch eindigt met deze overval. Het is slechts een aflevering in de lange geschiedenis van de oorlog tussen zij die zich bovenaan bevinden en zij die onderaan staan. En de doden, die zijn er, elke dag, en veel te weinig langs de kant van de machtigen. Zoals die honderden mensen die in de straten en stations van Brussel slapen, die vechten tegen de koude terwijl er anderen zijn die miljoenen op hun bankrekening hebben staan. Zoals die tientallen mensen, elke dag opnieuw, die een werkongeval hebben, die in ruil voor een salaris hun tijd verspillen met aan een baas te gehoorzamen en hem te verrijken. Zoals die duizenden mensen die triest en depressief zijn omdat ze hun huur niet meer kunnen betalen, omdat ze niet meer kunnen leven als ratten in de onderwereld van de samenleving.

Wanhopig zei u? Onze wapens zijn niet enkel geladen met kritiek; elk van onze kogels draagt een verlangen in zich, al onze verlangens. Het is niet enkel de afkeer die ons de oorlog tegen deze maatschappij doet voeren, de oorlog tegen haar vertegenwoordigers, haar banken, haar supermarkten, haar fabrieken en gevangenissen; het is vooral het verlangen om als vrije mensen te willen leven, zonder god of meester. Voilà, dat is hetgeen dat onze hart doet kloppen, voilà, hetgeen dat onze handen in vuisten verandert, voilà, hetgeen dat ons tot revolte duwt, tot het breken van de berusting!

Geen dialoog, geen vrede, geen oproepen tot kalmte – de bijl erin.

161.844 stakingsdagen

Enkele bollebozen hebben het voor ons berekend. Vorig jaar werden er 161.844 dagen gestaakt in België. Proportioneel gezien, per duizend inwoners, is dat meer dan in onze buurlanden. Zelfs in andere landen waar ook veel mensen bij de vakbonden aangesloten zijn, liggen de getallen lager. Maar wat betekent dat dan juist? Dat we strijdbaarder zijn? Dat we de bazen te baas kunnen? Dat de bazen minder greep hebben op onze levens en we onze tijd meer zelf kunnen invullen? Dat ze er niet in geslaagd zouden zijn om de armsten eerst de economische crisis te laten betalen? Dat ze ons minder hebben gehad dan in de buurlanden?

Eerlijk gezegd, is de situatie in België niet veel verschillend dan in de andere Europese landen. Besparingen worden opgelegd, mensen worden ontslagen, werklozen opgejaagd. En stakingen? De vakbonden kondigen ze af wanneer de druk van de "werkvloer" te groot wordt en wat machtsvertoon (of is het eerder koppen tellen) wel nuttig kan zijn voor een beter plaatsje aan de onderhandelingstafel. Enkel een ludieke actie lijkt het te zijn met enkele relikwieën (de brandende ton, rode en groene vestjes, braadworsten, bier of koffie). Voordeel is dat het een vrije dag is, maar daar had een doktersbriefje ook voor kunnen zorgen. Het mag een teken aan de wand zijn dat de meest enthousiaste stakers de cipiers zijn. Een staking blijkt toch nog een machtig wapen te zijn wanneer het gebaseerd is op het gijzelen van mensen en hen in een totale miserabele situatie te zetten (afschaffing van bezoek, frisse lucht ↘

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen willen de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Kwade geesten – In Sint-Katelijne-Waver vliegen tijdens de nacht van Halloween stenen door de ramen van een bank en een parochiecentrum.

Oeps! - Tijdens de les automechanica in het KTA in Vilvoorde, wordt een auto in brand gestoken. Omdat niemand wil verklikken, worden de praktijklessen voorlopig opgeschort. De schooldirecteur hoopt dat dit onbezonnen en een vergissing was... In Remicourt wordt een schoolgebouw in brand gestoken. In Waregem worden stenen door de ramen van een school gesmeten. Niet iedereen vindt de school der gehoorzaamheid o zo gewelddig.

Gefeliciteerd! – Aartsbisschop Leonard krijgt een taart op z'n bakkes tijdens de mis van Allerheiligen in de Sint-Goedelekathedraal in Brussel.

Het wagenpark van de politie – In Incourt wordt een politiewagen in brand gestoken, ook een wagen van de gemeentedienst en een OCMW-gebouw worden verteerd door de vlammen. Twee politievoertuigen op de parking van het Anzegemse commissariaat worden beschadigd.

Cowboys & indianen – Op een zaterdagavond, aan het Albertplein te Anderlecht, worden flikken aangevallen door een veertigtal gemaskerden. Meerdere molotovs vliegen richting de politiepatrouilles en twee politievoertuigen branden uit. Wanneer de cavalerie van de Federale Politie aankomt, is iedereen alweer verdwenen. De volgende nacht is het "rustiger" (lees: enkele patrouilles werden nog bekogeld met stenen). "Het geweld tegen de politie is banaal geworden," klaagt de politievakbond. Moge het nog meer banaal worden, zouden we zo zeggen.

↘ en activiteiten). En ook wanneer de eisen zich beperken tot meer veiligheid voor de brave burgers die ze zelf zijn en meer repressie voor de ongehoorzame gevangenen. Eisen die de Staat als muziek in de oren klinkt, want is dat ook niet haar politiek programma? Wat hebben wij gemeen met stakende arbeiders van wapenfabriek FN Herstal die anders geen problemen hebben met doodsmachines in elkaar te steken. Wapens waarmee de flikken ons bedreigen in de straten. Of geldkoeriers van Brinks? Elke dag beschermen ze het geld van de rijken en verhinderen ze de rest een deel van de vetpot te pakken.

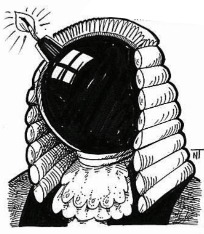
Nee, staken is een middel dat amper iets strijdbaar in zich draagt. Het is een tijdelijke onderbreking van de arbeid die haar macht haalt uit de belofte terug aan het werk te gaan. Een actie wanneer de afgevaardigde wat druk wilt uitoefenen, en dan weer koest zijn om de onderhandelingen niet op de spits te drijven. Om uiteindelijk een compromis van een compromis te bekomen. Een flauw afkooksel, maar de enige realistische uitkomst zo wordt ons gezegd. Daarenboven een uitkomst die alsmaar schraler wordt. Willen we het echt enkel over het iets verdraagzamer maken van de arbeidsomstandigheden of het verhogen van de ontslagpremie hebben? Willen we echt enkel stakingen die zich tot één dag of zelfs maar tot één maand beperken?

Verdiende beloning

Je zou denken dat ze het doen om met onze kop te lachen. Maar nee, zo blijkt de wereld nu eenmaal in elkaar te zitten. In vele sectoren volgen de "afvloeiingen" en "herstructureringen" elkaar op, massale ontslagen, meer en langer werken voor minder poen is veelal aan de orde van de dag. En terwijl de regering maar blijft zaniken over hun financiële crisis – in een poging om dat allemaal goed te praten – , blijven de topambtenaren van de Europese Unie hun zakken vullen. De cravatten van Europa krijgen er maandelijks 592 euro bij, bovenop een al tamelijk hallucinant loon. Ter vergelijking; zelfs de laagste bureaucraten strijken 4000 euro netto per maand op, allerhande bonussen bijgerekend zo'n 5000 euro. Zou die loonsverhoging een compensatie zijn voor al hun auto's rond de Europese wijken in Evere en Elsene die het voorbije jaar in de fik zijn gevlogen? Want de cravatten blijken zelfs bij hen thuis niet veilig te zijn voor vurige vingers.

Een andere sector die ook in de prijzen is gevallen, zijn de cipiers. Daar is de loonsverhoging spijtig genoeg een beetje lager – 25 euro – tja, iedereen moet zijn plaats kennen, maar daarom is het nog niet minder noemenswaardig. Op de website van Selor, aanwervingbedrijf van de overheid – waar ze alle toekomstig schorem rekruteren, van meer politie en cipiers tot de 'opvoeders' in gesloten centra, een boostende business, met al die nieuwe gevangenissen in de maak – kan je lezen hoe je als cipier, bovenop het maandsalaris nog een maandelijkse premie krijgt voor "onaangenaamheden" in gevangenissen. Dat ambtenarentaaltje is fantastisch, toch? Ook al is het maar 25 euro, het is alleszins een zekere investering, want de Belgische gevangenen lijken nog niet meteen bereid om hun destructieve impulsen en zelfgemaakte messen gericht tegen de cipiers, naast zich neer te leggen. Aan ieder het zijne, zou ik zo zeggen.

Naar het theater

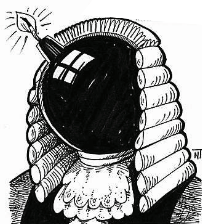
Niet alle theatervoorstellingen zijn leuk. Sommige zijn zelfs bijzonder vervelend en ontberen elke zin voor poëzie en schoonheid. Niet alle theatervoorstellingen vinden plaats in stadions, culturele centra of theaters. Laten we het hebben over een theaterspel dat dagelijks opgevoerd wordt, waar de inkom betaald wordt in afgeschafte vrijheid. Laten we praten over Justitie.

Laten we beginnen met te zeggen dat de acteurs van de voorstellingen van Justitie hun rol eerder goed opnemen. Ze belichamen werkelijk hun personnage, ze geloven er oprecht in en zullen daar nooit in veranderen. De rechter die zich verschaffer van rechtvaardigheid acht, de procureur die gelooft dat hij de onrechtvaardigheid in de maatschappij bekampt, of nog, de advocaat die pleit voor een correcte toepassing van de wet. De enige acteurs, onvrijwillig en onbetaald, die zich niet echt op hun gemak voelen zijn de beklaagden en hun naasten op de banken erachter. Nee, zij niet, zij zitten daar niet met welk geloof dan ook, zij weten vanaf het begin van de voorstelling dat er voor hen niet geapplaudisseerd zal worden, dat ze niet gehoord noch begrepen zullen worden.

De voorstellingen die Justitie aanbiedt zijn niet enkel saai en ingekaderd door een reeks formalismes (de beruchte 'procedures') die aan elk begrip ontsnappen van degenen die hun leven niet leven doorheen het prisma van het strafwetboek, ze zijn ook schandelijk. De baas die geld verdient op kap van zijn werknemers, die hun labeur en energie *steelt*, bevindt zich volop in de legaliteit, terwijl degene die steelt in de supermarkt zich begeeft op het terrein van het *strafbare delict*. Degene die een uniform draagt en fusilleert is iemand die de maatschappij beschermt terwijl iemand die doodt om zijn vrijheid te verdedigen tegen de verdedigers van de Staat een bloeddorstige delinquent is. In het spektakel van Justitie worden dezelfde verwijten legaal of illegaal naargelang *wie* het gedaan heeft en *waarom*.

Gerecht is dus niet rechtvaardigheid, wat we met een beetje goede wil nog zouden kunnen begrijpen als een zekere zin voor gelijkheid, als een resultaat van de individuele ethieken. Maar nee, Justitie, dat is de farce die deze maatschappij ons dag in dag uit doet slikken om haar tekortkomingen te verbergen, om haar bewuste of onbewuste tegenstanders te straffen. Achter de gordijnen van de wet die de zwakken beweert te beschermen en voor eenieder een plaatsje in deze maatschappij te reserveren, regeert wreed en zonder uitzondering het principe van het geld, de uitbuiting en de overheersing. Justitie, die doet niets anders dan dit principe te verdedigen tegen allen die het niet respecteren, of dat nu uit onwetendheid, uit noodzaak of uit overtuiging is.

Is het dan vreemd dat wij niet begrijpen wat er tijdens de rechtzaken gezegd wordt, dat wij slechts gestamel en gestotter onderscheiden? Want wij praten een andere taal, een heel andere taal dan de acteurs van Justitie. De taal van degenen die vechten tegen de diepgaande en permanente onrechtvaardigheid van deze maatschappij opgedeeld in rijken en armen, tegen deze maatschappij die de vrijheid verstikt en het individu onderwerpt aan de Staat. Wij spelen geen rollen, wij zijn eenvoudigweg onszelf. Wij roepen geen wereldlijke of goddelijke autoriteiten aan, wij zeggen eenvoudigweg wat we denken. Wij refereren niet naar wetten of honden in uniform, wij spannen ons eenvoudigweg in om *in eerste persoon* te vernietigen wat wij beschouwen als een obstakel voor de vrijheid en voor een passioneel en mooi leven.

Genoeg gezeverd dus over die overdreven uitspraak, die andere te racistiche rechter, een te strenge wet. Laten we eindelijk begrijpen dat wij geen taal delen met degenen die toga's dragen. Laten we recht op ons doel gaan afgaan. Vijanden van Justitie, laten we onze tijd niet verspillen met ijdele hoop om iets menselijks terug te vinden bij de rechters, om te geloven dat Justitie verbeterd kan worden. Laten we dit schone programma van voorstellingen van Justitie onderbreken; geen genade voor degenen die veroordelen en opsluiten in naam van rijken en machtigen – tot as de tribunalen en onder de grond de rechters en de procureurs!

Geen rust in de gevangenissen

De voorbije twee maanden; poging tot ontsnapping met explosieven uit de gevangenis van Mons, relletjes die daarop volgen, aanval op een cipier in de jeugdgevangenis van Ruiselede, vier verwonde cipiers in Verviers, rellen en brandstichting in de isolatiemodule van Brugge, aanhoudende rellen en confrontaties in de gevangenis van Tournai. De Belgische gevangenissen zitten propvol, en de gevangenen zitten niet stil.
Tegelijkertijd staat de gevangenis van Tilburg op ontploffen, werd Nordin Benallal in Brugge vreugdevol onthaald met rellen tijdens een cipiersstaking en heeft Ashraf Sekkaki opnieuw een poging naar vrijheid gewaagd vanuit de gevangenis van Oujda, in het oosten van Marokko. Het vuur is aan de lont, en lijkt niet te stoppen, over de landsgrenzen heen.

Eind november – Tilburg, Nederland

Sinds de overplaatsing van 500 gevangenen begin februari dit jaar, verzetten gevangenen zich tegen hun overplaatsting en tegen het regime. Geregeld braken rellen uit, waarvan maar weinig nieuws de weg naar buiten vond. Een Nederlandse radio verwoordt het zo: “Geen van de directieleden wil reageren op eventuele problemen in de Tilburgse gevangenis. Ook bij de Belgische justitie geldt er vanwege ‘het gevoelige dossier’ mediastilte over dit onderwerp”. Eerder stak een gevangene zijn cel in brand en recentelijk sloeg een aantal gedetineerden een unit en de recreatieruimte kort en klein.

Eind november – Oujda, Marokko

Ashraf Sekkaki, die in de zomer van 2009 met een helikopter ontsnapte uit de gevangenis van Brugge en een paar weken later in Marokko werd gearresteerd, heeft opnieuw een ontsnappingspoging ondernomen, twee dagen voordat zijn proces moest plaatsvinden. Hij is een paar uur op vrije voeten geweest en werd dan opnieuw opgepakt.Twee anderen werden ook gearresteerd en opgesloten. Het proces werd uitgesteld en zal midden januari plaatsvinden.

Midden november – Tournai

28 gevangenen weigerden terug te keren naar hun cel wanneer ze hoorden dat de cipiers opnieuw zouden staken. Staking betekent geen wandeling, geen bezoek, geen activiteiten, wel politie. Gewapend met scherpe voorwerpen vernietigden ze een hek en staken werfmateriaal in brand. Andere gevangenen gooiden brandend papier uit hun cellen. Vier dagen eerder werd er al een cipier zwaargewond naar het ziekenhuis gebracht na een confrontatie tussen een gevangene en twee cipiers. De cipiersvakbonden beslisten zelf het familiebezoek van een dag later af te schaffen. Begin oktober gingen de cipiers al tien dagen in staking. Wanneer de politie vertrok en de cipiers het werk hervatten, werden tientallen cellen en andere infrastructuur afgebroken, terwijl een bomalarm de boel op stelten zette en achteraf vals bleek te zijn. De nacht erop staken gevangenen papier en lakens in brand.

Tilburg en het virus van de revolte

Met de komst van de Belgische gevangenen in Tilburg leek meteen ook een nieuwe frisse wind te waaien door de opgesmukte vleugels. Ze hebben er de hele gevangenis voor zichzelf, want Nederland heeft de tendens om haar gevangenissen te sluiten en een deel van de gevangenisstraffen in te boeten voor werkstraffen. De Belgische overheid zwaait er de eigenlijke scepter; ze heeft zowaar een stukje land gekoloniseerd, *Nova Belgicum* genoemd en zal er binnenkort opnieuw 150 gevangenen tegen hun wil naar overplaatsen – deporteren dus. De gevangenen verzetten zich al sinds het begin op verschillende manieren tegen de overplaatsing en het regime, en kondigden onlangs aan dat *de boel plat gaat* wanneer er meer gevangenen naartoe gestuurd worden. Slecht eten, weinig contact onderling, weinig bezoek, geen opvolging zijn de voornaamste klachten.

Wij voelen evenwel aan onze kleine teen dat er meer achter zit. Meer dan klachten over het nieuwe regime en een gewenste terugkeer naar het oude regime. Want we kunnen het gevangenis-eten in de meeste Belgische gevangenissen moeilijk een *haute cuisine* noemen. Veel aardappels, weinig proteïnen en daar wat medicijnen tussengedraaid om het vuur wat te temperen, zowel tegen seksuele driften als het verlangen naar vrijheid. Een magnetronmaaltijd van de Nederlandse cateringsbedrijven zal daar waarschijnlijk niet voor onder doen. Gevangenen worden ook in België overal en nergens heen gestuurd, en de buslijnen naar de afgelegen gevangenissen zijn uiteraard niet “rendabel” genoeg – als ze al niet afgeschaft worden, laat de dienstverlening alleszins te wensen over. En wanneer je niet wil of niet mag werken, zit je in vele Belgische gevangenissen ook vooral 23 uur op 24 op cel. Alleen ben je meestal niet, dat is waar, maar gedwongen sociaal contact, met 3 of 4 op een cel met 2 bedden, met een gedeelde wc-pot ernaast (als het geen emmer is), dat trek je ook

niet. Gek worden van eenzaamheid of gek worden van gedwongen samenleven, het verschil zit hem daar niet. Het is de opsluiting zelf dat voor ons het fundamentele probleem is. De revolte in Tilburg gaat verder dan een eis om terug naar België gestuurd te worden, de aanwezige spanningen en revoltes in de Belgische gevangenissen kunnen niet herleid worden tot een eisenkader, tot een verlanglijstje gericht aan de macht; ze zijn direct, en vooral destructief, gericht tegen de gevangenisinfrastructuur zelf en tegen haar vertegenwoordigers, de cipiers en de directie. Die revolte is voor velen onbegrijpbaar; voor ons is ze dat des te meer. Ze is veelzijdig, met en zonder fysiek geweld (bezetting van de binnenplaats, subversieve publicaties die rondgaan, gevangenen die elkaar kunnen vertrouwen en samenzweren, aanvallen op cipiers, brandstichting van infrastructuur, ontsnappingen, alleen of samen), ze laat haar niet delegeren, ze spreekt geen taal van de macht (gericht naar de machthebbers, een vakbondentaal) en net daarom begrijpen wij haar.

Een taal en een keuze die wij verstaan

Deze daden van verzet houden een bepaalde keuze in zich; een keuze om de verantwoordelijken voor je onderdrukking aan te vallen, en niet je medegevangene uit frustratie af te tuigen. Een keuze om terug te slaan, niet ondergaan, niet wegvluchten in drugs, noch in valse profetieën die je lamleggen. Een keuze om samen te vechten, en niet elkaar nog meer uit te buiten met drugshandel, vernederingen, en al het lelijke wat de overheersing ons heeft aangeleerd. Die keuze is in permanente spanning met wat we rond ons zien, met de tegenstellingen die ook in ons zitten, daarom is het des te belangrijker om haar uit te drukken.

Na elke revolte volgt een brutale repressie, waarbij de politie haar geweldsmonopolie opnieuw bevestigt. Na de politie komen de rapporten, de extra straffen, al dan niet voor de rechtbank. Soms komen er ook gedeeltelijke verbeteringen, de cipiers nemen stappen terug en er komt een grotere bewegingsruimte. Voorbij deze nederlagen en kleine overwinningen hebben deze daden anderen kunnen inspireren, de verhalen doen de ronde van gevangenis tot gevangenis, en geraken tot buiten. Zoals de gevangenen die gedeporteerd werden naar Tilburg hun ervaringen van verzet niet achterlieten aan de Belgische grens, zo spreekt de rebellie van sommige gevangenen ook met gerevolteerden buiten de muren. Ze spreekt naar ons, naar jongeren in de wijken die politiekantoren in brand steken, die zich uitleven in rellen die losbarsten, en diezelfde jongeren komen op hun beurt in de bak terecht en laten hun ervaringen van verzet niet achter aan de gevangenispoorten.

Vrede ?

Binnen zoals buiten worden we geconfronteerd met diegenen die ons proberen overtuigen van het feit dat *niet* ageren altijd logischer, rationeler en beloftevoller is. Een waar integratieleger wordt op ons afgestuurd om ons willens nillens op het juiste pad, op hún pad te krijgen. Want naast de politiematrak staan de sociale assistenten, de buurtpolitie in alle kleuren en uniformen. Voor een groot deel slagen ze in hun opzet – de chantage van werk is immers groot, en die van de gemeenschap nog groter. Maar dat is niet het hele spectrum van de realiteit, wij herkennen ons in dat *andere*
en we zullen daarover blijven praten.

***Het vuur is aan de lont,
en lijkt niet te stoppen,
over de landsgrenzen heen.***

Eind oktober – Ruiselede

In de gesloten jongensafdeling van de gemeenschapsinstelling voor bijzondere jeugdbijstand De Zande (jeugdgevangenis) stak een gevangene een aardappelmes in de keel van een opvoedster (cipier). Ze werd geopereerd aan de slokdarm. Haar collega's (waaronder haar echtgenoot – ook een cipier) gingen in staking, net zoals de cipiers van andere jeugdinstellingen van Beernem en Mol. De jongen werd overgeplaatst naar de gesloten jeugdinstelling van Everberg, wat met iets minder blozen een jeugdgevangenis genoemd wordt.

Eind oktober – Verviers

Wanneer een gevangene vier cipiers verwondde, ontstond een "jacht op de cipiers" (volgens het Nieuwsblad). Weinig verassend, de cipiers gaan 24 uur in staking; de politie en de Civiele Bescherming nemen de controle over.

Midden oktober – Brugge

Terwijl de cipiers koffie en bier dronken aan het stakingspiket voor de gevangenispoort, braken binnen rellen uit. Lakens, papier, en beddengoed werden in brand gestoken. In de isolatiemodule stak een gevangene zijn matras in brand, hij raakte gewond en 20 gevangenen moesten worden geëvacueerd. De lokale politie riep er de federale en het Speciaal Interventieteam bij. Enkele dagen eerder was Nordin Benallal in alle stilte overgebracht naar de isolatiemodule. De voorbije drie jaar werd hij opgesloten in de witte folterkamers van de EBI in Vught, een hernieuwd concentratiekamp.

Midden oktober – Mons

Op een donderdagavond werden explosieven over de gevangenismuren gegooid. Drie gevangenen gebruikten die explosieven om de gevangenispoort op te blazen, maar de explosie was niet krachtig genoeg. Verschillende gevangenen stonden klaar om de benen te nemen. De dag erop gingen de cipiers in staking, waarop de gevangenen infrastructuur kapot sloegen en poogden een gebouw in brand te steken.

Stirred or shaken? - Op de gevel van de federale gerechtelijke politie (briefkaartjes "Schol!" sturen naar Kortenberglaan te Brussel) zijn over ongeveer acht meter sporen te zien van vlammen. De kantoren werden aangevallen met molotov-cocktails. Aan de binnenkant van de gebouwen zou de schade beperkt gebleven zijn. De daders zouden enkele ruiten gebroken hebben.

De Slag van Waterloo – 's Nachts wordt de politie opgetrommeld omdat onbekenden winkelgevels en etalages aan het "vandaliseren" zijn. Op het moment dat de flikken iemand willen oppakken, volgt een tegenaanval van groepjes jongeren. Het uiteindelijke bilan is drie mensen gearresteerd en gewonde flikken die zich wederom onderscheiden in het verdedigen van de privé-eigendom en de commercie.

Vuur & vlammen – De experten zijn het er nog niet over eens, maar in de winkelgalerij van de Luikse rue Pont d'Avroy werden waarschijnlijk enkele winkelruiten ingeslagen. Wat wel vast staat, is dat enkele winkels even later er uitgebrand bijlagen. Op die manier zouden zelfs wij graag gaan shoppen.

De score van deze maand – Na enkele welgemikte molotovs gaat een tankwagen in Boutersem in de fik. In Aubagne gaan een nieuwe Porsche en twee andere wagens in vlammen op. Zowel in Heusden-Zolder als in Antwerpen wordt een graafmachine in brand gestoken. De andere uitslagen: Vilvoorde, 1 wagen. Doornik, 3 wagens. Antwerpen, 1 wagen. Luik, 5 garageboxen en een hele reeks wagens. Sint-Joost-Ten-Node, 2 wagens. etc...

Volkssporten – Lustige prikkers hebben de banden van elf politie-combi's in de Gentse Einde Were en Triestlaan lekgestoken. De poging om ook één voertuig in de fik te steken, slaagde jammer genoeg dan weer niet. Niettemin een mooi resultaat voor een avondje vogelpik. In het Brusselse ging de voorkeur dan weer eerder uit naar een partijtje bowling. Twee personen met een gestolen wagen reden in op een politieversperring. Eén geüniformeerde kegel ging tegen de grond, de andere pakte zijn wapen en vuurde enkele schoten af op het voertuig. Twee personen werden opgepakt.

Anderlecht

Wilde betoging tegen gevangenissen

Op vrijdag 12 november om 18u vertrok aan het metrostation van Clemenceau in Anderlecht onder de stortregen een wilde betoging van een vijftigtal mensen tegen het nieuwe gesloten centrum in Steenokkerzeel en tegen alle gevangenissen. Pamfletten gingen van hand tot hand, vuurwerk en rookbommen werden afgestoken, slogans werden gescandeerd. Flikken in patrouillewagens die de betoging probeerden te benaderen werden bekogeld met verf, bloem en stenen. De ruiten van een wagen van het bedrijf Carlson Wagonlit, dat reisagentschap dat ook uitwijzingen organiseert, moesten eraan geloven. Enkele ramen van de NMBS sneuvelden, een bedrijf dat altijd klaarstaat om samen met de flikken diegenen te arresteren die voor de flikken vluchten, met of zonder papieren. Een wagen van de nationale televisie die daar toevallig voorbijkwam kreeg een rookbom te verwerken. Via het Zuidstation werd nog even voet aan wal gezet in Sint-Gillis. Daar gingen de mensen uit elkaar terwijl de flikken nog in de knoop lagen met hun "chain of command" en met hekken en nadars die her en der verspreid werden achtergelaten op straat. Hieronder vind je één van de twee pamfletten die tijdens de betoging uitgedeeld werden.

TEGEN GESLOTEN CENTRA EN ANDERE GEVANGENISSEN

Tegen alle gevangenissen

Omdat de gevangenis slechts een op de spits gedreven verlenging is van deze maatschappij, die ons in essentie niet laat kiezen waar we gaan of staan, wat we doen of niet doen. Omdat de gevangenis en het gerecht niets te maken hebben met een zekere rechtvaardigheid, maar enkel bestaan om een bepaald systeem in stand te houden en de ongewensten van dit systeem de vergeetput in te smijten. Omdat we een samenleving die het nodig vindt om mensen gevangen te zetten, mentaal en fysiek te folteren en kapot te maken best zo snel mogelijk aanvallen als we ooit nog willen een kunnen proeven van wat vrijheid zou kunnen zijn.

Voor een wereld zonder Staat

Omdat gelijk welke Staat altijd een van de obstakels zal blijven voor iedereen die ernaar streeft een vrij leven te leiden. Omdat de Staat ons altijd zal herleiden tot cijfers en ons als individuen zal verstikken. Omdat in deze samenleving mensen, volgens het principe van de Staat, macht gaan uitoefenen op anderen. Baas worden, cipier spelen, je partner controleren, je buren verklikken. Allemaal houdingen die de Staat sterker maken en autoriteit als dusdanig meer vaste grond geven.

Voor een wereld zonder grenzen

Omdat de grenzen bestaan om de 'welvaart' te beschermen. Een welvaart die alles van ons vraagt en waarvan we slechts een miezerig bestaan terugkrijgen. Een welvaart die enkelen rijk maakt en oneindig veel anderen uitbuit. Omdat de grenzen die racisme, nationalisme, sexisme en religie opwerpen, ons tegen elkaar opzetten en ons doen vergeten wie werkelijk ons leven zuur maakt, controleert en onderdrukt.

Omdat we een grenzeloos verlangen hebben naar een andere wereld die gebouwd wordt op solidariteit en individuele vrijheid.

VOOR EEN WERELD ZONDER STAAT EN ZONDER GRENZEN

Vaak hebben woorden niet voor iedereen dezelfde betekenis, zeker wanneer die woorden verwijzen naar dieperliggende ideeën en overtuigingen. Als vijanden van alle autoriteit interesseert het ons niet om aan elk woord een éénstemmige betekenis te geven en zo een catechismus uit te bouwen. Nochtans bedienen we ons vaak van bepaalde *concepten* om uiting te geven aan onze ideeën. In deze rubriek zullen we elk nummer een aantal van die concepten toelichten, of beter, belichten met onze ideeën. Van de ideeën die wij *anarchistisch* noemen.

Over directe actie

Wat is directe actie? Samen met anderen of op je eentje dingen vernielen, stelen of saboteren. De dagelijkse sleur blokkeren, infrastructuur aanvallen, ... de mogelijkheden reiken tot waar je verbeelding reikt. Directe actie is een oneindigheid aan middelen en methodes die we kunnen gebruiken om uiting te geven aan wat er in ons hoofd zit of trappelt in onze buik. Het is iets dat we kunnen gebruiken om onze gevoelens, ons denken, onze idealen of dromen tot leven te brengen. Het begeestert ons omdat de logische eenvoud ervan schril afsteekt tegen een samenleving die zo complex lijkt, en waarin we ons gemakkelijk klein en machteloos voelen. We kijken om ons heen, we denken na, en we proberen in te grijpen. Want wat gebeurt er als we beslissen het heft in eigen handen te nemen en te reageren tegen iets klein of iets groot dat in ons dagelijkse leven onze dromen beledigt? Ons controleert, ziek of kapot maakt? Dan verandert alles. Dan verandert hoe we in het leven kunnen staan en hoe we naar onze omgeving kijken. Wanneer arbeiders in een fabriek een stukje plastic laten vallen in een deel van een machine omdat ze weten dat dan de band stilvalt, en het een dag kost om dat te repareren waarop zij naar huis kunnen gaan, verandert dat op dat moment alles. Aan de ene kant doet het beseffen dat de bazen niet de enigen zijn die kunnen uithalen, en dat het enkel van onszelf afhangt om de orde van de dag te bepalen. Aan de andere kant wordt de machinerie die op het eerste zicht misschien te sterk of zelfs onfeilbaar leek, ontmaskerd. Voor iedereen die z'n ogen open heeft wordt het dan zichtbaar dat achter het intimiderende gebulder van de motoren een geheel aan radars zit die allemaal tastbaar en breekbaar zijn. Voorbij de fabrieksmuren is dat net hetzelfde.

Ik ben ik, en ik doe wat ik wil

In deze samenleving wordt me wel degelijk de ruimte gelaten om te protesteren. Als ik niet akkoord ben met iets word ik zelfs aangemoedigd 'mijn stem te laten horen'. Door een petitie te starten, op die of die partij te stemmen, me aan te sluiten bij een vakbond of een jeugdorganisatie. De rode draad doorheen de middelen die me vriendelijk aangeboden worden door de Staat is dat ik mijn drang om iets te doen veilig laat oplossen in iets dat groter is als mezelf, en waarin mijn protest meestal gereduceerd wordt tot een handtekening of een lidkaart. Vrijwel meteen wordt de relatie tussen mezelf en waartegen (of waarvoor) ik vecht *indirect* en beperkt. Omdat ik rekening moet houden met de organisatie en het beeld dat ze naar buiten toe wil geven, of gewoonweg omwille van de regels waarover ikzelf nooit mag beslissen en er uiteraard zijn opdat het protest nooit 'gevaarlijk' kan worden, het nooit echt iets *fundamenteel* zou kunnen veranderen of in vraag zou kunnen stellen. Directe actie passeert al deze lastige obstakels en laat me toe mijn eigen verhaal te schrijven waarin ik recht tegenover mijn doelwit kom te staan. Ik bepaal wat ik wil doen en op welke manier. Ik maak de keuzes en ik draag uiteindelijk de verantwoordelijkheid. En dan begeven we ons op een terrein waar we onze eigen spelregels bepalen. Een terrein waar we heel wat zekerheden achter ons laten, op weg naar een grotere samenhang tussen wat we voelen en wat we doen.

... en ik wil wat ik doe

Want die twee dingen zijn voor mij onlosmakelijk verbonden. Ik geloof er sterk in dat directe actie kan zeggen wat je denkt doorheen wat je doet, dat sommige daden *voor zich kunnen spreken*. Als ik een gevangenis zie en besef dat ik niet in een wereld wil leven waar deze dingen bestaan, kan ik hier en nu enkel datgene doen dat die gedachte reeds in zich draagt. Ik kan de werking van de gevangenissen proberen te blokkeren, saboteren of vernielen. Ik kan anderen uitnodigen om hetzelfde te doen. Ik kan onmogelijk een brief schrijven naar de ministers waarin ik hen vraag om de algemene omgang in deze plekken toch wat dragelijker te maken of (als ze extreem goed gezind zouden zijn die dag), ze in een keer te sluiten. Zo bevestig ik enkel de macht die ze denken te hebben (en vooral mijn onmacht), geef het geheel uit handen en zet me gelijk buiten spel. Directe actie kan me de kans geven om mijn eigen kracht te ontdekken en deze te gebruiken. Hoe nietig een gebaar dan nog mag lijken, het zal altijd zijn betekenis krijgen. In de confrontatie van mijn ideeën met de wereld die ik wil veranderen, nu direct en zonder compromissen.

HET BOS VAN DE ONTEIGENAARS

Een vrolijke bandiet ligt op de loer achter elke boom van het lachende bos, het uitgelezen schuiloord voor de broederlijkheid van de vogelvrijverklaarden. Maar dit welige paradijs voor de overtreders van de wet en minnaars is alleen voor de krachten van de wet en de orde een ondoordringbaar labyrinth.

Robin Hood en zijn bende leidden een leven van avonturen, humor en liefde – een leven vrij van de verplichtingen van de dagelijkse ellende en vooral vrij van de noodzaak tot werken. Vele geleerden betwisten dat Robin Hood ooit echt bestaan heeft, anderen beweren dat indien een gelijkaardig personnage "ooit" bestaan zou hebben, hij geleefd moet hebben rond 1190. Maar wat niet in twijfel kan getrokken worden, is dat toen zoals vandaag, de rijken de armen beroofden om zelf alsmaar rijker te worden en de armen alsmaar armer te maken. Robin Hood, de 'koning der bandieten', deed zijn best om de rekeningen wat te effenen – en dat doen was voor hem een waar plezier.

Zoals een oude bron ons zegt: "Ik spaar de goederen van de arme mensen en schiet hen overvloedig ter hulp met wat ik uit de abdijen en de huizen van de rijken genomen heb."

De sheriff van Nottingham werd keer op keer verschalkt. Hij werd niet verslagen door het aantal of door de kracht, maar door de hogere intelligentie van de bandieten. Robin toonde zich de beste boogschutter van Engeland en ontweek de valstrikken die voor hem opgezet werden – zoals hij ook ontsnapte aan alle andere valstrikken.

Meer dan achthonderd jaar later kent iedereen nog de namen van Kleine Jan, Broeder Tuck, Lady Marian and Alan-a-Dale en hun stoutmoedige avonturen. Het Bos van Sherwood trok vooral mensen aan die weigerden de tirannen te dienen en verkozen te spelen en lief te hebben en te leven buiten de wet. De geleerden mogen nog zoveel twijfelen als ze willen, maar ze kunnen de anderen die dichterbij ons in de tijd, de weg van Robin Hood gekozen hebben niet herleiden tot legende. Denk maar aan Pancho Villa of Buenaventura Durruti, die de revolte van de onderdrukten en van de bandieten van vroeger bijeenbrachten in de sociale revolutie van onze dagen.

De Creativiteit is ons Bos van Sherwood: een bron van inspiratie en eindeloze ontdekkingen die ons beschermt tegen de brutaliserende krachten van de normaliteit en die ons toelaat de tirannen te verschalken, wiens 'reële' en 'rationele' leugens slechts schietschijven zijn voor onze iconoclastische pijlen.

agenda

• **Acrata** - anarchistische bibliotheek
In Acrata vind je niet alleen een bibliotheek en een archief, maar ook vele anarchistische en anti-autoritaire publicaties, pamfletten, posters,... Je kan langskomen op één van de permanenties:
Elke dinsdag van 16u tot 19u
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel (vlakbij de Beurs)

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.